

२. युरोपीय वसाहतवाद

२.१ वसाहतवाद : अर्थ आणि स्वरूप

२.२ वसाहतवाद

२.२.१ उदयाची कारणे

२.२.२ परिणाम

२.३ युरोपीय वसाहतवाद

२.३.१ अमेरिका

२.३.२ ऑस्ट्रेलिया आणि न्यूझीलंड

२.३.३ आशिया

२.३.४ आफ्रिका

प्रगत देशाने आपल्या सामर्थ्याच्या बळावर एखादा भूप्रदेश ताब्यात घेऊन त्यावर आपले राज्य स्थापन करणे, या प्रक्रियेला 'वसाहतवाद' असे म्हणतात. वसाहतवाद हा साम्राज्यवादाचा एक प्रकार आहे. इंग्लंड, फ्रान्स, पोर्तुगाल, स्पेन इत्यादी देशांनी अमेरिका, ऑस्ट्रेलिया, आशिया आणि आफ्रिका या खंडांतील देशांवर कब्जा करून तेथे आपल्या वसाहती स्थापन केल्या. भारत ही इंग्लंडची वसाहत होती. वसाहतीमधील कच्चा माल आपल्या देशात नेऊन पक्क्या मालासाठी वसाहतींचा बाजारपेठ म्हणून उपयोग करणे हे वसाहतवादाचे प्रमुख लक्षण आहे.

वसाहतवाद हा निव्वळ राजकीय व आर्थिक गुलामगिरीच निर्माण करतो असे नसून तो मानसिक गुलामगिरीही निर्माण करतो. वसाहतवादी देशांची वंशश्रेष्ठत्ववादी विचारसरणी आणि वागणूक यांमुळे वसाहतीतील लोकांच्या मनात न्यूनगंड निर्माण झाला, त्यांना स्वतःच्या संस्कृती व इतिहासाबद्दल कमीपणा वाटायला लागला, त्यांचा आत्मविश्वास नष्ट झाला. इंग्लंडने एका शतकात एवढा साम्राज्यविस्तार केला की त्यांच्या साम्राज्यावरील सूर्य मावळत नव्हता असे म्हटले जाऊ लागले. जगातील आशिया, आफ्रिका, अमेरिका आणि ऑस्ट्रेलिया या चार खंडांत ब्रिटिशांचे साम्राज्य विस्तारले होते.

१५ व्या शतकात युरोपात व्यापारी क्रांती घडून

आली. युरोपीय दर्यावर्दींनी नव्या जलमार्गांचा शोध लावल्यानंतर पारंपरिक व्यापारपद्धतींमध्ये बदल घडून आला. या युरोपीय व्यापाऱ्यांनी जगभरात आपले पाय रोवायला सुरुवात केली.

२.१ वसाहतवाद : अर्थ आणि स्वरूप

धाडसी कृत्ये करणे, कीर्ती संपादन करणे, अज्ञात भूमीचा शोध घेणे, धर्माचा प्रसार करणे, सोन्याच्या खाणींचा शोध घेणे अशा विविध कारणांनी युरोपीय लोक जगभर पोचले. पुढे व्यापार वाढत गेला आणि युरोपीय राष्ट्रांमध्ये एका नव्या स्पर्धेचा उदय झाला.

युरोपीय व्यापारी जिथे जिथे गेले, तिथे तिथे त्यांनी वसाहती स्थापन केल्या. त्या वसाहतींमध्ये स्वतःचे आर्थिक, सामाजिक, राजकीय वर्चस्व प्रस्थापित करण्यासाठी स्पर्धा सुरू झाली. युरोपीय लोक अमेरिका, ऑस्ट्रेलिया, न्यूझीलंड येथे गेले. तेथे त्यांना राहण्यास अनुकूल हवामान होते. आशिया खंडात त्यांना हवामानाशी जुळवून घेणे अवघड गेले. हवामान अनुकूल असो किंवा नसो, युरोपीय लोकांनी स्थानिकांना हुसकावून लावले. वसाहतींमधील स्थानिक लोकांचे मानसिक खच्चीकरण करण्यात इंग्रज, डच, पोर्तुगीज, फ्रेंच यांनी पुढाकार घेतला.

एकोणिसाव्या शतकाच्या उत्तरार्धात इंग्लंडचा व्यापार औद्योगिक क्रांतीमुळे भरभराटीस आला होता. आरमारी सामर्थ्याच्या जोरावर इंग्लंडने आशिया आणि आफ्रिका खंडातील राष्ट्रांवर आपले वर्चस्व प्रस्थापित केले. व्यापारातून अतिरिक्त नफा, अतिरिक्त नफ्याची गुंतवणूक, गुंतवणुकीसाठी वसाहत आणि वसाहतींशी व्यापार, त्यातून नफा अशी ही साखळी होती. इंग्लंडप्रमाणेच फ्रान्स, बेल्जियम, इटली आणि जर्मनी हे देशही वसाहती स्थापन करण्यात आघाडीवर होते.

२.२ वसाहतवाद

२.२.१ उदयाची कारणे

औद्योगिक क्रांती : औद्योगिक क्रांतीमुळे वसाहतवादाला चालना मिळाली. आधुनिक यंत्रांमुळे

उत्पादनात प्रचंड वाढ झाली. देशांतर्गत बाजारपेठेत सगळे उत्पादन खपणे शक्य नव्हते. अतिरिक्त उत्पादन खपवण्यासाठी नव्या बाजारपेठांची गरज होती. यासाठी हक्काची बाजारपेठ आणि हुकमी वर्चस्व आवश्यक होते.

कच्च्या मालाची गरज : व्यापारी स्पर्धेत अन्य स्पर्धक राष्ट्रांपेक्षा स्वतःच्या मालाचा उत्पादन खर्च कमी ठेवणे आवश्यक होते. स्वतःची मक्तेदारी निर्माण करण्याची आवश्यकता, मालाचा उत्पादन खर्च कमी व्हावा म्हणून कच्चा माल स्वस्त किंमतीत मिळवणे गरजेचे होते. त्यासाठी वसाहतींवर निर्विवाद वर्चस्व प्रस्थापित करणे युरोपातील राष्ट्रांना आवश्यक होते.

अतिरिक्त भांडवलाची गुंतवणूक : औद्योगिक क्रांतीनंतर युरोपातील भांडवलदार वर्ग अधिकच श्रीमंत झाला. अतिरिक्त भांडवल गुंतवण्यासाठी त्याने सुरक्षित बाजारपेठांचा शोध घ्यायला सुरुवात केली. यादृष्टीने आर्थिकदृष्ट्या अप्रगत वसाहतींमधील बाजारपेठ अधिक सुरक्षित होती. अतिरिक्त भांडवलाने वसाहतवादाच्या उदयाला आणि विकासाला चालना दिली.

खनिज साठे : आशिया-आफ्रिका खंडांतील देशांमध्ये सोने, हिरे, चांदी, कोळसा यांचे नैसर्गिक साठे मोठ्या प्रमाणावर होते. त्यामुळे युरोपमधील व्यापाऱ्यांना आशिया-आफ्रिकेतील प्रदेशांचे आकर्षण होते.

भौगोलिक महत्त्व : आशिया-आफ्रिका खंडातील काही प्रदेश भौगोलिकदृष्ट्या मोक्याच्या स्थानावर आहेत, हे युरोपीय राष्ट्रांच्या लक्षात आले. अशा प्रदेशांपैकी माल्टा, जिब्राल्टर, एडन, सिंगापूर, अंदमान-निकोबार यांसारखे प्रदेश इंग्लंडने स्वतःच्या वर्चस्वाखाली आणले.

मजुरांची उपलब्धता : युरोपीय व्यापाऱ्यांना मोठ्या प्रमाणावर आणि स्वस्तात मजूर मिळवण्याची गरज होती. ही गरज वसाहतींमधून भागली. यातूनच पुढे गुलामांचा व्यापार वाढीस लागला.

वंशश्रेष्ठत्वाची कल्पना : आफ्रिका आणि आशिया खंडातील जनतेला सुसंस्कृत करण्याची जबाबदारी आपणावर आहे, अशी भूमिका युरोपीय वसाहतवाद्यांनी घेतली. या भूमिकेतून ख्रिस्ती धर्माच्या प्रसाराला चालना

दिली गेली. यातून वसाहतवाद अधिक वाढीस लागला.

२.२.२ परिणाम

आशिया व आफ्रिका या खंडांतील लोकांचे आर्थिक शोषण करण्यात आले. वसाहतींतील लोकांनी त्यांचे स्वातंत्र्य गमावले. आर्थिक शोषणाची परिणती स्थानिक लोक दरिद्री होण्यात झाली.

वसाहतवादाच्या विघातक परिणामांच्या जोडीला वसाहतींमध्ये काही विधायक गोष्टी घडल्या. वसाहतींमध्ये राजकीय, सामाजिक, आर्थिक, शैक्षणिक जागृती झाली. लोकशाही पद्धत आणि त्यातील स्वातंत्र्य, समता, बंधुता यांसारख्या आधुनिक जीवनमूल्यांचा त्यांना परिचय झाला. कायद्याचे राज्य, न्यायव्यवस्था, सर्वांसाठी शिक्षण यांसारखे विचार पुढे आले. आपले प्रश्न आपणच सोडवायचे हा विचार पुढे आला. त्यामुळे वसाहतींमधून स्वातंत्र्याची चळवळ उदयाला आली.

करून पहा.

ब्रिटिश साम्राज्यांतर्गत असलेले पुढील प्रदेश नकाशावर पहा; भूमध्यसागरातील जिब्राल्टर, माल्टा, पश्चिम गोलार्धातील ब्रिटिश गुयाना, ब्रिटिश होन्डुरास, ब्रिटिश वेस्ट इंडिज, बर्मुडा आणि फॉकलंड बेटे, आशिया खंडातील एडन, श्रीलंका, म्यानमार, हाँगकाँग, भारत आणि आफ्रिका खंडातील राष्ट्रे.

२.३ युरोपीय वसाहतवाद

२.३.१ अमेरिका

अमेरिकेतील वसाहतवादाचा अभ्यास करताना आपल्या असे लक्षात येते की या काळात बलाढ्य युरोपीय राष्ट्रांनी अन्य दुर्बल राष्ट्रांवर आपले प्रभुत्व स्थापून वसाहतींना राजकीय गुलामगिरीत ढकलले. वसाहतवादी युरोपीय स्थलांतरितांनी अमेरिका खंडातील मूळ रहिवाशांच्या जमिनी बळकावून प्रसंगी त्यांची कत्तल केली. मेक्सिको आणि पेरू देशातील स्थानिकांची राज्ये नष्ट केली. त्यांच्यावर गुलामगिरी लादली.

युरोपीय राष्ट्रांमध्ये वसाहती स्थापन करण्याची स्पर्धा सुरू झाल्यावर पोर्तुगाल आणि स्पेन या देशांनी त्यात पुढाकार घेतला. पोर्तुगालने अमेरिका खंडातील ब्राझील

संपूर्ण किनारपट्टीवर प्रभुत्व स्थापन केले. दक्षिण किनाऱ्यावरील फ्लोरिडा ते कॅलिफोर्नियाचा प्रदेश स्पॅनिश लोकांनी ताब्यात घेतला. येथे त्यांनी अमेरिकेतील रेड इंडियन लोक आणि आफ्रिकेतून आणलेले गुलाम यांच्याकडून शेती करून घ्यायला सुरुवात केली. शेतीबरोबर खार्णीमधून अफाट खनिज संपत्ती त्यांच्या



हाती लागली. स्पेनने या भागात आपला कारभार सुरळीत चालवण्यासाठी गव्हर्नर नेमले. स्पेनचा राजा हा या वसाहतीचा सर्वोच्च सत्ताधीश होता. 'कौन्सिल ऑफ दी इंडिज' या संघटनेद्वारे सत्ता राबवण्यात येऊ लागली. ही कौन्सिल वसाहतींमधील व्यापारही सांभाळत होती. या वसाहतींमधून कच्चा माल स्पेनला नेला जाई. त्यापासून बनवलेला पक्का माल स्पेनमधून वसाहतींच्या बाजारपेठेत विक्रीसाठी आणला जाई. या प्रदेशातील सोने आणि चांदीच्या व्यापारात राजाला मोठा नफा मिळत असे. स्पेनची भरभराट पाहून इंग्लंड, हॉलंड आणि फ्रान्स यांनीही अमेरिका खंडात आपल्या वसाहती स्थापण्यास सुरुवात केली.

इंग्लंडची राणी एलिझाबेथ पहिली हिच्या काळात सागरी मोहीमांना प्रोत्साहन मिळाले. तसेच वसाहती स्थापन करण्यास प्राधान्य दिले गेले. राणी एलिझाबेथ पहिली हिच्या काळात व्यापारी नफ्याच्या जोडीने स्वराष्ट्राचे हित हे उद्दिष्ट वसाहतवाद्याला जोडले गेले. इ.स. १४९६ मध्ये जॉन कॅबट याला इंग्लंडने अमेरिकन भूमीवर वसाहती स्थापन करण्याची परवानगी दिली. त्याने उत्तर अमेरिकेत इंग्लंडचे बस्तान बसविले. इ.स. १६०७ मध्ये जेम्स नदीच्या काठावर ब्रिटिशांनी जेम्सटाऊन ही वसाहत उभारली. तिला पुढे 'व्हर्जिनिया' नाव देण्यात आले. पुढील काळात उत्तर अमेरिकेतील पूर्व किनारी प्रदेशात न्यू इंग्लंडपासून ते कॅरोलिनापर्यंत इंग्रजांच्या वसाहती स्थापन झाल्या.

इंग्लंडने वसाहतींची अधिकच नाकेबंदी करण्याचे धोरण आखले. यातूनच जलवाहतुकीसंबंधीचा कायदा केला गेला. या कायद्यान्वये मालाची वाहतूक करण्याची मक्तेदारी फक्त इंग्लंडमधील कंपन्यांना मिळाली.

१७६५ च्या कायद्यानुसार महत्त्वाच्या वस्तूवर स्टॅम्प ड्युटी भरणे इंग्लंडने बंधनकारक केले. त्यामुळे वस्तूंच्या किमती वाढल्या. 'स्टॅम्प ॲक्ट'द्वारे लादल्या गेलेल्या करास आणि इंग्लंडने अमेरिकेतील त्यांच्या वसाहतींवर घातलेल्या इतर निर्बंधांना व्हर्जिनिया, मॅसॅच्युसेट्स या वसाहतींनी प्रथम विरोध केला. मॅसॅच्युसेट्समधील बोस्टन या शहरात ५ मार्च १७७० रोजी ब्रिटिश सैनिकांच्या गोळीबारात काही लोक ठार झाले. यामुळे बोस्टनमध्ये असंतोष वाढला. १७७३ मध्ये

सर्व वसाहतींनी स्वातंत्र्याची मागणी केली.

ब्रिटिश संसदेने अमेरिकेतील वसाहतीत चहा विकण्याची मक्तेदारी ईस्ट इंडिया कंपनीला दिली होती. वसाहतींवरील निर्बंध इंग्लंडने रद्द करावेत, वसाहतींना त्यांचा राज्यकारभार करण्याची स्वायत्तता द्यावी अशी मागणी तेथील नागरिक करू लागले. इंग्लंडने याला नकार देताच वसाहतींनी इंग्लंडच्या मालावर बहिष्कार टाकला. १७७३ साली बोस्टन बंदरात स्थानिक जनतेने निषेध दर्शवण्यासाठी ईस्ट इंडिया कंपनीकडून आलेल्या चहाच्या पेट्या समुद्रात फेकल्या. या घटनेस 'बोस्टन टी पार्टी' असे म्हणतात. या पार्श्वभूमीवर अमेरिकेतील ब्रिटिश वसाहतींची सभा (कॉन्टिनेन्टल काँग्रेस) निर्माण करण्यात आली. १७७४ मध्ये फिलाडेल्फिया येथे या वसाहतींचे अधिवेशन भरले. त्यांनी ब्रिटनमधील मालाच्या आयात व निर्यातीला विरोध केला आणि ब्रिटिश माल वापरू नये, असा निर्णय घेतला. यातूनच अमेरिकेतील वसाहतींनी वसाहतवादाविरुद्ध लढा पुकारला.

अमेरिकेतील तेरा ब्रिटिश वसाहतींनी एकत्र येऊन आपण इंग्लंडच्या सत्तेपासून स्वतंत्र झाल्याचे जाहीर केले. ४ जुलै १७७६ रोजी 'स्वातंत्र्याचा जाहीरनामा' हा दस्तऐवज संमत करण्यात आला. हा दस्तऐवज थॉमस जेफरसन याने तयार केला होता. जेफरसनने 'जीवन जगणे, स्वातंत्र्य आणि आनंद मिळवणे हे मानवाचे तीन निसर्गसिद्ध हक्क असल्याचे व ते कोणालाही हिरावून घेता येणार नाहीत' असे नमूद केले.

स्वातंत्र्याचा जाहीरनामा प्रसिद्ध झाल्यावर ब्रिटिश सैन्य आणि १३ वसाहतींमधील नागरिक यांच्यात लढाया

होत राहिल्या. सरतेशेवटी सॅराटोगा येथील लढाईत ब्रिटिश सैन्याचा निर्णायक पराभव झाला. फ्रेंचांनीही वसाहतींच्या संघर्षात अमेरिकनांना मदत केली. १७७९ मध्ये स्पेन अमेरिकेच्या बाजूने युद्धात उतरले. वसाहतींचा प्रमुख



जॉर्ज वॉशिंग्टन

सेनापती जॉर्ज वॉशिंग्टनने इंग्रजांचा पराभव केला.

इंग्रजांचा सेनानी लॉर्ड कॉर्नवॉलिस १९ ऑक्टोबर रोजी शरण आला. अमेरिका स्वतंत्र झाली. मानवाचे निसर्गसिद्ध हक्क नाकारणाऱ्या राज्यकर्त्यांविरुद्ध लढण्याचा जनतेला हक्क असतो हे अमेरिकेने जगाला दाखवून दिले. 'राजाविना राज्य' ही अमेरिकेने जगाला दिलेली एक महत्त्वाची देणगी आहे.

अमेरिकेजवळील कॅनडा प्रदेश १७६३ च्या पॅरिस तहानुसार इंग्रजांकडे गेला. त्यांनी पुढे कॅनडाला संघराज्याचा दर्जा दिला आणि इंग्लंडसारखी द्विगृही संसद दिली. इंग्रजांनी कॅनडामध्ये एक राजप्रतिनिधी नेमला होता.

२.३.२ ऑस्ट्रेलिया आणि न्यूझीलंड

१८ व्या शतकात ऑस्ट्रेलिया खंडात इंग्लंडमधून हद्दपार केलेल्या गुन्हेगारांची पहिली वसाहत स्थापन झाली. पुढे १९ व्या शतकात ऑस्ट्रेलियात इतर स्वतंत्र प्रदेशांचे वसाहतीकरण झाले. त्याखेरीज टॅस्मानिया बेट आणि न्यूझीलंडमध्ये वसाहती स्थापन केल्या गेल्या. १९०० मध्ये टॅस्मानिया बेट ब्रिटिश साम्राज्यांतर्गत अंतर्भूत करून स्वयंशासित असे ऑस्ट्रेलियाचे प्रजासत्ताक राज्य स्थापण्यात आले. त्यांना इंग्लंडप्रमाणे द्विगृही संसद देण्यात आली. इंग्लंडच्या राजाने ऑस्ट्रेलियातील राजप्रतिनिधी म्हणून 'गव्हर्नर जनरल'ची नेमणूक केली. ऑस्ट्रेलियात फक्त युरोपीय नागरिकांनाच स्थलांतरीत म्हणून जाण्याची परवानगी होती.

न्यूझीलंडला साम्राज्यांतर्गत स्वयंशासित देशाचा दर्जा १९०७ मध्ये देण्यात आला. न्यूझीलंडमधील वसाहतींनी लोकशाही पद्धतीचा अवलंब केला. सार्वत्रिक मताधिकार, सरकारी मालकीची रेल्वे, आग व अपघाताचा विमा, वृद्धांसाठी निवृत्ती वेतन, कामगारांना कामावर जखमी वा मृत झाल्यास नुकसान भरपाई या गोष्टी १९०० पूर्वीच न्यूझीलंडमध्ये राबवल्या गेल्या.

२.३.३ आशिया

इतर युरोपीय वसाहतवाद्यांच्या आक्रमणांपासून वसाहतींचे संरक्षण करणे आणि सीमावर्ती प्रदेशांमध्ये व्यापाराचा विकास करून स्वार्थ साधणे हे इंग्रजांचे उद्दिष्ट होते.

म्यानमार : भारताचे ईशान्येकडील शेजारी राष्ट्र

म्हणजे म्यानमार. त्याचे पूर्वीचे नाव ब्रह्मदेश (बर्मा) असे होते. म्यानमारमधील नैसर्गिक संपत्ती आणि बाजारपेठेची उपलब्धता यांमुळे त्या देशावर कब्जा मिळवणे हा इंग्रजांचा हेतू होता.

म्यानमारमधील राज्यकर्त्यांनी १७६० पर्यंत म्यानमार एकछत्री अंमलाखाली आणला होता. त्यांनी एकोणिसाव्या शतकात मणिपूर जिंकून आसामवर धडक मारली. इंग्रजांच्या दृष्टीने ही धोक्याची घंटा होती. पुढे भारताचा गव्हर्नर लॉर्ड अ‍ॅम्हर्स्ट याने म्यानमार विरुद्ध युद्ध पुकारले. ते दोन वर्षे चालले. ते पहिले 'ब्रह्मी युद्ध' म्हणून ओळखले जाते. या युद्धात इंग्रजांच्या आरमाराने रंगून (यांगॉन) बंदर जिंकून घेतले. त्यानंतर इंग्रज आणि म्यानमारचे राज्यकर्ते यांच्यात तह झाला. या तहान्वये म्यानमारकडून इंग्रजांनी मणिपूर परत घेतले. तसेच म्यानमारचा किनारी प्रदेश आणि तेथील जंगल व खनिज संपत्ती इंग्रजांच्या ताब्यात आले. इंग्रजांनी म्यानमारकडून लष्करी भरपाई म्हणून मोठी रक्कम वसूल केली. म्यानमारची तत्कालीन राजधानी अ‍ॅव्हा येथे इंग्रज रेसिडेंट नेमण्यात आला.

'दुसरे ब्रह्मी युद्ध' लॉर्ड डलहौसीच्या काळात लढले गेले. म्यानमारमध्ये राहणाऱ्या दोन इंग्रज नागरिकांना म्यानमार प्रशासनाने दंड ठोठावला. डलहौसीला हस्तक्षेप करण्याचे जणू कारणच मिळाले. डलहौसीने जॉर्ज लॅम्बर्ट या अधिकाऱ्याच्या नेतृत्वाखाली फौजा पाठवून युद्ध पुकारले. ब्रह्मी सैन्याचा पराभव केला. रंगून (यांगॉन), पेगू (बेगो), प्रोम ही ठिकाणे इंग्रजांनी जिंकून घेतली. पेगूचा प्रदेश इंग्रजांनी त्यांच्या साम्राज्यात विलीन केला. या विजयामुळे इंग्रजांचा म्यानमारच्या किनाऱ्यावरील प्रभाव वाढला. म्यानमारविरुद्धच्या या लढाईत इंग्रजांच्या सैन्यात भारतीय सैनिकांचा समावेश होता. या युद्धाच्या खर्चाचा भारसुद्धा भारतीयांवर टाकण्यात आला.

'तिसरे ब्रह्मी युद्ध' १८८५ च्या सुमारास झाले. या युद्धासाठी ब्रह्मी सरकारचा फ्रान्सशी वाढत चाललेला संपर्क हे एक कारण होते. फ्रेंचांनी व्हिएतनाम (इंडोचायना) मध्ये स्वतःचे प्रभावक्षेत्र निर्माण केले होते. इंग्रजांना संभाव्य धोक्याची कल्पना आली. त्यापूर्वी म्यानमारचा राजा थिबा याने इटली व जर्मनी या देशांशी

व्यापारी करार करण्याचा प्रयत्न केला. त्याने फ्रान्सशी व्यापारी करार केला. अशातच थिबा राजाने 'बॉम्बे-बर्मा ट्रेडिंग कॉर्पोरेशन' या ब्रिटिश व्यापारी संस्थेला दंड ठोठावला. लॉर्ड डफरीन याने म्यानमारशी लढण्यासाठी सैन्य पाठवले. या युद्धात इंग्रजांनी मंडाले हे शहर जिंकले. थिबा राजा इंग्रजांना शरण आला आणि उत्तर म्यानमार इंग्रज साम्राज्याचा भाग बनले. १९३५ च्या कायद्यान्वये इंग्रजांनी म्यानमार भारतापासून वेगळा केला.

भारतीय स्वातंत्र्यलढ्यापासून प्रेरणा घेऊन जानेवारी १९४८ मध्ये म्यानमार स्वतंत्र झाला.

नेपाळ : हिमालयाच्या कुशीत वसलेले नेपाळ हे एक छोटे राष्ट्र आहे. ब्रिटिशांनी आपले प्रतिनिधी नेपाळमध्ये पाठवले होते. परंतु ब्रिटिशांना फारसा प्रतिसाद मिळाला नाही. त्यातूनच इंग्लंडविरुद्ध नेपाळ अशी दोन युद्धे झाली.



माहीत आहे का तुम्हांला ?

इंग्रजांनी म्यानमार ताब्यात घेतल्यानंतर तेथील राजा 'थिबा' याला कैद केले. त्याने भविष्यात पुन्हा उठाव करू नये आणि त्याचा प्रजेशी काही संबंध राहू नये म्हणून ब्रिटिशांनी त्याला भारतात, महाराष्ट्रातील रत्नागिरीच्या परिसरात आणले. राजाला नजरकैदेत ठेवण्यासाठी तीन मजली प्रशस्त राजवाडा उभारण्यात आला. राजवाड्याच्या तळमजल्यावर संगमरवरी फरशीचे सभागृह आहे. छताला सुंदर नक्षीकाम केलेल्या लाकडी पट्ट्या



थिबा राजाचा राजवाडा-रत्नागिरी

नेपाळी १० ते १२ हजार तर इंग्रजांची फौज ३० हजाराच्या पुढे होती. नेपाळवर इंग्रजांनी आक्रमण केले. नेपाळी सैन्याने इंग्रजांना जेरीस आणले. इंग्रजांनी १८१६ मध्ये नेपाळचा मकवानपूर येथे पराभव केला. त्यानंतर झालेल्या तहानुसार इंग्रजांनी तराई, कुमाऊं, गढवाल हे प्रदेश ताब्यात घेतले. काठमांडू येथे इंग्रज रेसिडेंट नेमला गेला. १९२३ मध्ये इंग्रजांनी नेपाळच्या सार्वभौमत्वाला मान्यता दिली.

सिक्कीम : भारताच्या आसपासचा प्रदेश आपल्या वर्चस्वाखाली आणणे हे ब्रिटिशांचे उद्दिष्ट होते. भारताच्या उत्तर सीमेवर भूटान, बंगाल, नेपाळ आणि तिबेट यांनी वेढलेले सिक्कीम हे एक छोटे राज्य होते. १८१५ मध्ये सिक्कीमच्या राजाने दार्जिलिंग भोवतालचा प्रदेश ब्रिटिशांकडे सुपूर्द केला. त्या बदल्यात राजाला ब्रिटिशांकडून वार्षिक तनखा सुरू झाला. पुढे लॉर्ड

लावलेल्या आहेत. अर्धवर्तुळाकार खिडक्यांना रंगीबेरंगी इटालियन काचा लावलेल्या आहेत. या राजवाड्याच्या परिसरात थिबा राजाने म्यानमारमधून आणलेली भगवान गौतम बुद्धांची मूर्ती आहे.

पूर्वी दिल्लीचा बादशाह 'बहादुरशाह' यास १८५७ च्या स्वातंत्र्यलढ्यात भाग घेतल्याबद्दल इंग्रजांनी म्यानमार या देशातील याँगॉन येथे पाठवले होते. बादशाह तिकडेच मृत्यू पावला.

योगायोगाची गोष्ट म्हणजे पुढे याच रत्नागिरी जिल्ह्यात जन्मलेल्या लोकमान्य टिळकांना राष्ट्रीय चळवळीपासून दूर ठेवण्यासाठी म्यानमार या देशातील मंडालेच्या कारागृहात सहा वर्षे ठेवले होते. येथेच टिळकांनी 'गीतारहस्य' हा ग्रंथ रचला. पुढे नेताजी सुभाषचंद्र बोस यांना सुद्धा इंग्रज सरकारने मंडालेच्या तुरुंगात ठेवले होते.

डलहौसी याने सैन्य पाठवून सिक्कीमचा आणखी काही प्रदेश ताब्यात घेतला. त्यामुळे सिक्कीम इंग्रज व्यापाऱ्यांसाठी खुले झाले. यामुळे भारत-तिबेट व्यापारावरील जकातीचे अधिकार इंग्रजांना मिळाले. १८८६ मध्ये तिबेटी लोकांनी सिक्कीमवर ताबा मिळवण्याचा प्रयत्न करताच इंग्रजांनी तिबेटी लोकांविरुद्ध कारवाई सुरू केली. १८९० मध्ये ब्रिटिश-चीन तहानुसार सिक्कीम इंग्रजांचे संरक्षित राष्ट्र असल्याचे मान्य करण्यात आले. दार्जिलिंग परिसरातील चहाचे मळे संरक्षित ठेवणे इंग्रजांच्या दृष्टीने महत्त्वाचे होते. सिक्कीमला मध्यगत राष्ट्र (बफर झोन) बनवून त्याचे अंतर्गत प्रशासन व परराष्ट्र धोरण इंग्रजांनी स्वतःच्या ताब्यात घेतले. परंतु सिक्कीमचा दर्जा मात्र एक स्वतंत्र राज्य म्हणून राहिला. १९७५ मध्ये सिक्कीमच्या जनतेने भारतीय संघराज्यात सामील होण्याच्या बाजूने मतदान केले आणि त्यानुसार सिक्कीमला भारतीय संघराज्यात घटकराज्याचा दर्जा मिळाला.

भूटान : भारताच्या उत्तर सीमा भागात आणि सिक्कीमच्या पूर्वेला भूटान हा देश आहे. या प्रदेशाचे भौगोलिक आणि व्यापारी महत्त्व जाणून वॉरन हेस्टिंग्स याने भूटानशी मैत्रीचे संबंध प्रस्थापित केले. त्यामुळे बंगाल ते तिबेट हा भूटानच्या प्रदेशातून जाणारा व्यापारी मार्ग खुला झाला. १८४१ मध्ये अँशले एडन याने भूटानविरुद्ध आक्रमक पवित्रा घेतला. १८६५ मध्ये भूटान विरुद्ध इंग्रज असे युद्ध झाले. त्यानंतर झालेल्या तहानुसार भूटानने जिंकून घेतलेले प्रदेश ब्रिटिशांच्या हवाली करणे आणि त्या मोबदल्यात ब्रिटिशांनी भूटानच्या राजाला वार्षिक तनखा देणे या दोन गोष्टी ठरवल्या गेल्या. १९१० च्या तहानुसार भूटानच्या राजाने संरक्षण व परराष्ट्र धोरणाचे अधिकार इंग्रजांना दिले. इंग्रजांनी भूटानच्या अंतर्गत कारभारात ढवळाढवळ न करण्याचे मान्य केले. ८ ऑगस्ट १९४९ रोजी भारत आणि भूटान यांच्यामध्ये झालेल्या करारान्वये भूटानचे परराष्ट्र धोरण आणि संरक्षणासंबंधीची धोरणे यांमध्ये भारताची भूमिका सल्लागार राष्ट्राची आहे.

तिबेट : तिबेटचा प्रदेश दलाई लामांच्या प्रभावाखाली होता. रशियाला अटकाव करणे आणि स्वतःचा व्यापार वाढवणे यांसाठी तिबेटच्या प्रदेशावर

इंग्रजांची नजर होती. लॉर्ड कर्झनच्या काळात इंग्रजांच्या फौजा तिबेटच्या राजधानीत म्हणजे ल्हासापर्यंत पोचल्या. १९०७ मध्ये इंग्लंड व रशियात झालेल्या करारानुसार तिबेटमधील चीनच्या वर्चस्वाला तत्त्वतः मान्यता देण्यात आली. त्यामुळे चीनला पुढील काळात तिबेटवर संपूर्ण वर्चस्व प्रस्थापित करण्यास वाव मिळाला.

२.३.४ आफ्रिका

आशिया खंडाप्रमाणेच आफ्रिका खंडातही युरोपीय प्रवासी पोचले. घनदाट जंगले, विस्तीर्ण सरोवरे, दलदल आणि वाळवंटे यांनी युक्त असणारा आफ्रिकेचा परिसर युरोपीय लोकांसाठी अनोळखी होता. बेल्जियमचा राजा दुसरा लिओपोल्ड याने कांगोवर वर्चस्व मिळवले होते. त्याने १८७६ मध्ये ब्रुसेल्स येथे एक परिषद भरवली. येथे युरोपातील भूगोल शास्त्रज्ञ आणि संशोधक एकत्र आले होते. आफ्रिकेत ज्ञानाचा प्रसार व्हावा म्हणून 'इंटरनॅशनल असोसिएशन फॉर द एक्सप्लोरेशन अँड सिव्हिलायझेशन ऑफ सेंट्रल आफ्रिका' या नावाची संस्था स्थापण्याचे या परिषदेत ठरले. आफ्रिकेत आपल्यासाठी कोणत्या संधी आहेत याचा विचार करण्यासाठी १८८४ मध्ये बर्लिन येथे युरोपीय राष्ट्रांची एक परिषद भरली. प्रत्यक्षात मात्र ही परिषद युरोपीय राष्ट्रांनी आफ्रिकेचा प्रदेश आपापसात शांततापूर्ण रीतीने कसा वाटून घ्यावा हे ठरवण्यासाठी बोलावली होती.

बर्लिन परिषदेत बेल्जियमच्या कांगोवरील प्रभुत्वाला मान्यता देऊन तो प्रदेश 'कांगो फ्री स्टेट' म्हणून ओळखण्यास मान्यता देण्यात आली. स्वतःच्या प्रभुत्वाखाली असलेल्या आफ्रिकन वसाहतीमधील मानवी आणि नैसर्गिक संपत्तीचा पूर्ण विनियोग करण्यात एखादे युरोपियन राष्ट्र अयशस्वी ठरले तर त्या राष्ट्राने तो प्रदेश दुसऱ्या सक्षम राष्ट्राच्या हवाली करावा असे या परिषदेत ठरले.

जॉर्ज टॉबमन गोल्डी याने इंग्लंडमध्ये 'युनायटेड आफ्रिकन कंपनी' स्थापन केली होती. इंग्लंडने त्याला नायजेरियात व्यापार करण्याची सनद दिली. पुढे इंग्रज सरकारने ही कंपनीच ताब्यात घेतली. 'नायजेरिया' ही इंग्रज सरकारच्या अधीन असलेली वसाहत बनली.

जर्मनीचा चॅन्सेलर बिस्मार्क याने १८८३ मध्ये

पश्चिम आफ्रिकेत जर्मनीची टोगोलॅंड ही पहिली वसाहत स्थापन केली. पुढे कामरून, नैऋत्य आफ्रिका येथेही जर्मनीने स्वतःच्या वसाहती स्थापन केल्या.

सेनेगल, गांबिया आणि कांगोच्या उत्तरेकडील प्रदेश फ्रान्सने स्वतःच्या वर्चस्वाखाली आणला. १८८३ मध्ये आयव्हरी कोस्ट येथेही फ्रान्सने वसाहत स्थापन केली. पुढे पोर्तुगालच्या ताब्यातील दाहोमे या आफ्रिकन प्रदेशावर फ्रान्सने ताबा मिळवला. फ्रान्सने १९१४ पर्यंत वायव्य आफ्रिकेच्या सहारा वाळवंटापासून पश्चिमेला आयव्हरी कोस्टपर्यंत आणि फ्रेंच गिनी या प्रदेशावर वर्चस्व स्थापले.

पूर्व आफ्रिकेतील केप कॉलनी आणि नाताळ या वसाहती इंग्लंडच्या ताब्यात, तर मोझांबिक स्पेनच्या ताब्यात होते. इंग्लंड, फ्रान्स आणि जर्मनी यांना पूर्व आफ्रिकेच्या प्रदेशांमध्ये रस होता. या तिघांनी मिळून परस्परांचे हितसंबंध राखण्यासाठी एक करार केला. त्यानुसार झांजीबारच्या सुलतानाला झांजीबार, पेम्बा बेट आणि पूर्व आफ्रिकेची किनारपट्टी देण्याचे ठरले. मादागास्कर बेट फ्रान्सला तसेच आफ्रिकेच्या किनारपट्टीचा उत्तरेचा भाग इंग्लंडला तर दक्षिणेचा प्रदेश जर्मनीला द्यायचा असे ठरले. १८९७ मध्ये जर्मनीने 'जर्मन ईस्ट आफ्रिका कंपनी' कडून पूर्व आफ्रिकेतील प्रदेश स्वतःकडे घेतला. इंग्लंडने झांजीबार, पेम्बा बेट व न्यासालॅंड (मालावी) हे ब्रिटिश संरक्षित प्रदेश म्हणून जाहीर केले. इंग्लंडच्या प्रभावाखालील प्रदेश 'ब्रिटिश ईस्ट आफ्रिका' या नावाने ओळखला जाऊ लागला.

उत्तर आफ्रिकेत मोरोक्को, अल्जेरिया, ट्युनीस, त्रिपोली (लीबिया) आणि इजिप्त हे भाग मोडतात. फ्रान्सने १८३० मध्ये अल्जेरियावर प्रभुत्व निर्माण केले होते. ट्युनिसवर इटली, फ्रान्स आणि इंग्लंडचे लक्ष होते. या संघर्षात फ्रान्सने बाजी मारून तुर्की सुलतानाकडून ट्युनिस जिंकून घेतले. पुढे फ्रान्सने मोरोक्को ताब्यात घेतले. इटलीने त्रिपोली, सायरेनिका जिंकून घेतले.

इजिप्तच्या भूमीत इंग्लंड आणि फ्रान्स दोघांनाही रस होता. इंग्रजांनी अलेक्झांड्रिया ते कैरो रेल्वेमार्ग बांधला. भूमध्य समुद्र व तांबडा समुद्र जोडण्यासाठी

सुएझचा कालवा फ्रेंच अधिकारी फर्डिनंड दि लेसेप्स याच्या देखरेखीखाली खोदला. सुरुवातीला हा सर्व खर्च इजिप्त करत होता.

सुएझ कालव्याचा खर्च एवढा वाढला की, इजिप्तला त्यासाठी कर्ज घ्यावे लागले. कर्जावरचे व्याजही फेडता येईना म्हणून सुएझ कालवा कंपनीचे समभाग (शेअर्स) विक्रीसाठी काढले गेले. इंग्लंडने यातील समभागांचा काही भाग विकत घेतला. यामुळे सुएझ कालव्यावर इंग्लंडचे वर्चस्व निर्माण झाले. पुढे १९२२ मध्ये इजिप्त स्वतंत्र झाला.

सुदान हा इजिप्तच्या दक्षिणेकडील देश इजिप्तचा मांडलिक होता. इजिप्तवरील वर्चस्वाच्या आधारे इंग्लंडने सुदानवरही हक्क सांगितला. सुदानमधील स्थानिक सत्तांनी या गोष्टीस विरोध केला. आपले सैन्य सुदानमध्ये विना अडथळा नेण्याची सोय व्हावी म्हणून इंग्लंडने युगांडा ते सुदानपर्यंतचा रेल्वेमार्ग तयार करण्यास सुरुवात केली. नाईल नदी इजिप्तची जीवनदायिनी होती. तिचा उगम सुदानमध्ये असल्याने सुदानवर ताबा असणे इंग्लंडच्या दृष्टीने महत्त्वाचे होते. फ्रान्सने सुदानवरील इंग्लंडच्या हक्कास मान्यता दिली. त्याबदल्यात पश्चिम आफ्रिकेत स्वतःला काही सवलती घेतल्या. स्थानिक जनतेचा विरोध लक्षात न घेता शस्त्रास्त्रांच्या बळावर इंग्लंडने सुदानवर वर्चस्व प्रस्थापित केले.

आफ्रिकेच्या दक्षिण भागात केप कॉलनी व नाताळ या भागावर ब्रिटिशांचे वर्चस्व होते. तर ऑरेंज फ्री स्टेट व ट्रान्सवाल या प्रदेशांवर डच लोकांचे वर्चस्व होते. जोहान्सबर्ग येथे सोन्याच्या खाणी सापडल्यानंतर युरोपातील राष्ट्रे या भागाकडे आकर्षित झाली. १९०९ पर्यंत दक्षिण आफ्रिकेतील आपल्या वर्चस्वाखाली वसाहतींचे एकीकरण करून त्यास 'युनियन ऑफ साऊथ आफ्रिका' असे नाव इंग्लंडने दिले. याच काळात पोर्तुगालने अंगोलाच्या भागात आपले वर्चस्व निर्माण केले. गिनी कोस्टमधील काही बेटे, मोरोक्कोचा काही भाग स्पेनच्या वर्चस्वाखाली आले.

आतापर्यंत युरोपीय वसाहतवादाच्या इतिहासाचा आढावा आपण घेतला. पुढील पाठात आपण 'युरोपीय वसाहतवादाचा भारतावरील प्रभाव' या विषयाची माहिती घेणार आहोत.

प्र.१ (अ) दिलेल्या पर्यायांपैकी योग्य पर्याय निवडून पूर्ण विधाने पुन्हा लिहा.

१. 'स्वातंत्र्याचा जाहिरनामा' याने तयार केला.
 (अ) जॉर्ज वॉशिंग्टन (ब) थॉमस जेफरसन
 (क) लॉर्ड अँमहर्स्ट (ड) लॉर्ड कॉर्नवॉलिस
२. दुसरे ब्रह्मी युद्ध च्या काळात लढले गेले.
 (अ) लॉर्ड अँमहर्स्ट (ब) लॉर्ड डफरीन
 (क) लॉर्ड डलहौसी (ड) अँशले एडन

(ब) पुढील संचामधील 'ब' गटातील चुकीची जोडी दुरुस्त करून लिहा.

'अ' गट 'ब' गट

१. टोगोलँड - जर्मन वसाहत
२. इजिप्त - ब्रिटिश वसाहत
३. आरेंज फ्री स्टेट - डच वसाहत
४. आयव्हरी कोस्ट - पोर्तुगीज वसाहत

प्र.२ (अ) ऐतिहासिक ठिकाण, व्यक्ती, घटना यांसंबंधीची नावे लिहा.

१. अमेरिकेच्या दक्षिण किनाऱ्यावरील फ्लोरिडा ते कॅलिफोर्नियाचा प्रदेश या सत्तेच्या ताब्यात होता -
२. या राणीच्या काळात इंग्लंडच्या सागरी मोहिमांना प्रोत्साहन मिळाले -

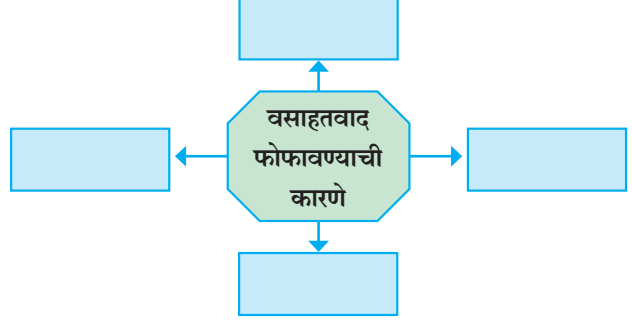
(ब) दिलेल्या कारणांपैकी योग्य कारण निवडून विधान पूर्ण करा.

१. म्यानमारवर कब्जा मिळवणे हे ब्रिटिशांचे उद्दिष्ट होते. कारण -
 (अ) ब्रिटिशांना साम्राज्यविस्तार करायचा होता.
 (ब) म्यानमारमधील नैसर्गिक साधनसंपत्ती आणि हक्काची बाजारपेठ यावर ताबा मिळवणे ब्रिटिशांच्या दृष्टीने महत्त्वाचे होते.

(क) ब्रिटिशांना युरोपीय वसाहतवादी स्पर्धेत पुढे राहायचे होते.

(ड) म्यानमारचा राजा थिबा याला त्यांना धडा शिकवायचा होता.

प्र.३ संकल्पनाचित्र पूर्ण करा.



प्र.४ टीपा लिहा.

१. वसाहतवादाचे स्वरूप
२. अमेरिकन स्वातंत्र्ययुद्ध

प्र.५ पुढील विधाने सकारण स्पष्ट करा.

१. औद्योगिक क्रांतीमुळे वसाहतवादाला चालना मिळाली.
२. युरोपीय राष्ट्रांनी अमेरिकेत वसाहती स्थापन केल्या.

उपक्रम

१. आफ्रिका खंडाच्या नकाशाचे आंतरजालाच्या साहाय्याने निरीक्षण करा.
२. आफ्रिका खंडातील जैववैविध्य, खनिजसंपत्ती यांची माहिती मिळवा.

